

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci **žalobkyně: H. P.**, zastoupené JUDr. Evou Kabelkovou, advokátkou se sídlem Kamenická 1, 301 12 Plzeň, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 6. 2003, č. j. OAM-2890/VL-10-04-2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 10. 2003, č. j. 24 Az 1672/2003-26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Odměna advokátky JUDr. Evy Kabelkové **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2003 zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 10. 2003. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně opustila Ukrajinu

z ekonomických důvodů, pro potíže při hledání práce, pro neschopnost uhradit dluh a ve snaze legalizovat svůj pobyt v České republice. Krajský soud neshledal v řízení před správním orgánem žádné vady; dal správnímu orgánu rovněž za pravdu v tom, že žalobkyně uváděné důvody nesvědčí o pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) včas kasační stížnost, ve které pouze obecně poukázala na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně stěžovatelka svou kasační stížnost doplnila; namítla jednak, že soud se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s důvody, pro něž stěžovatelčinu žalobu zamítl, jednak že nesprávně posoudil právní otázku. Dále poukázala na vady řízení před správním orgánem, které upřesnila toliko citací obsahu jednotlivých ustanovení správního řádu (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3). Navrhla proto, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Požádala též o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není důvodná.

Před zkoumáním jednotlivých stížných bodů je třeba podotknout, že stěžovatelka je formulovala zcela obecně, bez jakékoli konkretizace skutkových souvislostí; i soud se jimi tedy zabýval jen v obecné rovině.

Nejvyšší správní soud neshledal namítané pochybení krajského soudu spočívající v nedostatečném zhodnocení důvodů zamítnutí žaloby. Krajský soud shrnul výsledky proběhlého správního řízení i stěžovatelčiny žalobní námitky a poté sice stručně, ale výstižně zdůvodnil, proč nelze okolnosti, které stěžovatelka uváděla v řízení před žalovaným, považovat za skutečnosti svědčící o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ani v žalobním řízení stěžovatelka ostatně nepopsala svou situaci na Ukrajině jinak než v řízení o udělení azylu. Poukázala sice na to, že podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA nejsou ukrajinské státní orgány schopny zajistit svým občanům jejich lidská práva, ovšem nijak nevysvětlila, jak se tato skutečnost projevila v jejím vlastním životě, a závěry žalovaného tak účinně nezpochybnila. V řízení o udělení azylu i v navazujícím soudním řízení se zjišťuje, zda žadatel osobně trpěl porušováním lidských práv ve smyslu § 12 zákona o azylu, nikoli to, jaká je obecně úroveň ochrany lidských práv v jeho vlasti; krajský soud proto neměl důvod stěžovatelčino obecné tvrzení podrobněji zkoumat.

Co se týče námítky nesprávného posouzení právní otázky, i zde se stěžovatelka mýlí. Nejvyšší správní soud má – stejně jako krajský soud a před ním žalovaný – za to, že stěžovatelka nejen že nesplňuje podmínky pro udělení azylu z některého z důvodů podle § 12 zákona o azylu, ale že v průběhu dosavadních řízení ani neuváděla skutečnosti, které by vypovídaly o jejím pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Stěžovatelka se nezmínila o jakémkoli svém politickém přesvědčení, natožpak politické činnosti či jiném uplatňování svých politických práv a svobod, a nic v jejím líčení nenasevčovalo ani tomu, že by některá její sociální charakteristika nebo příslušnost k sociální skupině mohla vést k důvodné obavě z pronásledování. Její žádost o udělení azylu byla tak právem zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Ani námitkám směřujícím proti postupu žalovaného ve správním řízení nelze přisvědčit, což správně konstatoval již krajský soud. Žalovaný zjistil v úplnosti skutkový stav věci, a to na základě stěžovatelčiny žádosti o udělení azylu a pohovoru se stěžovatelkou. V odůvodnění rozhodnutí se dokonce zabýval i ekonomickou a politickou situací na Ukrajině, což v dané věci nebylo vzhledem k povaze stěžovatelčiných tvrzení třeba; tím však stěžovatelku na jejích právech nijak nezkrátil, aniž jí tím založil práva nová.

Stejně tak měl žalovaný k dispozici množství zpráv a informací o stěžovatelčině zemi původu, s nimiž se stěžovatelka mohla seznámit; je však jen logické, že neprováděl dokazování s pomocí všech těchto dokumentů, protože stěžovatelčina tvrzení mu k tomu nedala důvod. Obšírné dokazování by zde bylo neúčelné a v rozporu se zásadou ekonomie řízení. Závěr, který žalovaný učinil, je podložen jeho zjištěními a logicky z nich vyplývá; konečně i důvody jeho rozhodnutí jsou v odůvodnění dostatečně objasněny.

Jelikož stěžovatelka se svými kasačními námitkami neuspěla a v řízení nevyšly najevo vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly. Zástupkyni, která byla stěžovatelce ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal stěžovatelčině zástupkyni v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 2000 Kč za dva úkony právní služby a 150 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu

